

Hallo!

Wat leuk dat je *Hij, hij & ik* gaat lezen.

Een van de dingen die ik in dit boek wilde doen, was een plek beschrijven die je het gevoel geeft dat je thuis, maar tegelijkertijd ook op vakantie bent – en die je zo duidelijk voor je ziet dat het lijkt of je er bent.

Het Finger Lakes-gebied in de staat New York is een van de mooiste plekken waar ik ooit ben geweest. De meren zijn lang, smal en heel diep, waardoor ze een bijna bovenaardse, donkerblauwe kleur hebben. De heuvels glanzen goudkleurig door de druivenranken, en in de herfst is het er onbeschrijfelijk prachtig. Overal zijn wijngaarden en boerderijen van Mennonietische boeren – het komt voor dat je bij een stoplicht achter een paard en wagen staat te wachten. Manninsport is gebaseerd op Hammondsport, het mooiste stadje dat ik ooit heb gezien. Het stikt er van de valleien en watervallen, het geluid van kabbelend water is nooit ver weg, en je kunt de trots van de inwoners bijna voelen.

Ik wilde ook een verhaal schrijven waarin de held en de heldin uitstekende redenen hebben om afstand te houden... maar je weet hoe het gaat. Liefde heeft nou eenmaal de neiging om mensen te overvallen! Faith en Levi zijn uitersten die elkaar aantrekken, maar ze hebben meer gemeen dan ze denken. Ze houden allebei van hun familie en de mensen in hun omgeving, en allebei moeten ze heel wat overhebben voor hun 'ze leefden nog lang en gelukkig'.

Ik hoop dat je van het boek zult genieten. Laat het me weten, ik vind het altijd geweldig om van mijn lezers te horen.

Kristan

www.kristanhiggins.com

KRISTAN HIGGINS

*Hij, hij
en ik*

Vertaling Renée Olsthoorn

HarperCollins

© 2013 Kristan Higgins
Oorspronkelijke titel: *The Best Man*
Vertaling: Renée Olsthoorn
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2570 4
NUR 302
Eerste druk juli 2017

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Op een mooie dag in juni werd Faith Elizabeth Holland, getooid in een feeëriek trouwjurk die haar op Assepoester deed lijken en met een boeketje perfecte roze rozen in haar hand, ten overstaan van letterlijk de halve stad bij het altaar in de steek gelaten.

Dat hadden we echt niet zien aankomen.

Daar zaten we dan met zijn allen, glimlachend en op ons paasbest, te wachten in de Trinity Lutheran op de dingen die komen gingen. Aangezien alle zitplaatsen bezet waren, stonden mensen achter in de kerk in drie rijen dik. De bruidsmeisjes waren in het roze, en Faiths nichtje, nog maar net dertien, was een plaatje. De getuige van de bruidegom droeg zijn ceremoniële uniform, en Faiths broer was ceremoniemeester. Het was zó mooi!

De trouwdag van deze twee jonge mensen – Faith en Jeremy, al een stel sinds highschool – beloofde een van de gelukkigste dagen te worden die ons stadje in jaren had beleefd. De Hollands, een van de stichtende families van de stad, behoorden immers tot het zout der aarde. In de wijnbouwstreek van Finger Lakes bezaten ze het meeste land van iedereen; hectare na hectare van wijngaarden en bossen, helemaal tot aan Keuka, of Crooked Lake, zoals wij het meer noemden. De Lyons kwamen uit Californië, toch mochten we ze wel. Een tikkeltje poenerig, wellicht, maar heel sympathiek. Hun land grensde aan dat van de Hollands, dus de jongelui waren naaste burenen. Lief, hè? En dan Jeremy. Wat een dot was dat! Hij had NFL-prof kunnen worden. Serieus, zo'n goede footballer was hij. Maar hij keerde na zijn studie medicijnen terug als huisarts. Hij wilde hier, in dit stadje, zijn artspraktijk starten, met die lieve Faith trouwen en een gezin stichten.

Hoe ze elkaar hadden ontmoet? Zo romantisch! Ook al was het op een soort van medische manier. Faith, destijds leerlinge in de bovenbouw, had een epileptische aanval. Jeremy, die net van school was geswitcht, baande zich een weg door de menigte naar haar toe en tilde haar op met de gespierde armen van de footballheld. Achteraf bezien had hij dat eigenlijk niet mogen doen, maar zijn bedoelingen waren nobel. En wat een plaatje leverde dat op! Lange, donkere Jeremy die met Faith in zijn armen door de gangen liep naar het kantoortje van de schoolverpleegster. Hij bleef bij haar tot haar vader haar kwam halen. Naar verluidt was het liefde op het eerste gezicht.

Ze gingen samen naar het schoolbal, Faith met haar donkerrode haren krullend om haar schouders, haar huid roomkleurig tegen het nachtblauw van haar jurk. En Jeremy was zó knap met zijn ruim een meter negentig en bijna gebeeldhouwde, goddelijke footballerspostuur, terwijl zijn ravenzwarte haren en donkere ogen hem de aanblik gaven van een Roemeense graaf.

Jeremy ging naar Boston College, waar hij in het footballteam zat; Faith ging aan de Virginia Tech landschapsarchitectuur studeren. Alleen al vanwege de afstand en hun leeftijd verwachtte eigenlijk niemand dat het aan zou blijven. Gezien zijn rijke ouders, zijn sportieve talent en fraaie uiterlijk konden we ons Jeremy allemaal voorstellen met een mannequin of zelfs met een jong Hollywoodsterretje. Faith was een schatje, wat je noemt het ideale buurmeisje. Maar u weet hoe dat gaat: het meisje blijft achter, de jongen blik vooruit. We zouden er begrip voor hebben gehad.

Niet dus. We zaten er helemaal naast. Zijn ouders plachten zich te beklagen over de astronomisch hoge rekeningen voor mobiele telefonie en het enorme aantal sms'jes dat Jeremy naar Faith had gestuurd. Het leek wel of Ted en Elaine erover opschepten... Moet je toch eens zien hoe toegewijd onze zoon is... Hoe standvastig... Hoe verliefd hij op zijn vriendin is...

Als Faith en Jeremy tijdens een vakantie thuis waren, liepen ze hand in hand door de stad, altijd glimlachend. Soms plukte hij een bloem uit een van de fraaie bloembakken voor de bakkerswinkel en stak hem achter haar oor. Ze werden geregeld gespot op het strandje van de stad, hij met zijn hoofd in haar schoot, of op het meer in de motorboot van zijn ouders. Jeremy stond dan met zijn gespierde armen om Faith heen, die aan het roer was. Het perfecte stel voor een toeristische folder! Faith had dus schijnbaar in de roos geschoten. Zo fijn voor haar dat ze iemand als Jeremy had weten te strikken. We hadden allemaal een zwak voor haar, het arme kind dat door Mel Stoakes uit dat gruwelijke autowrak was gehaald. Laura Boothby mocht graag opscheppen over de bedragen die Jeremy spendeerde aan boeketten, bijvoorbeeld om te vieren dat ze precies een jaar verkering hadden, voor haar verjaardag, voor Valentijnsdag of ‘zomaar’. Een enkeling onder ons vond het een tikkeltje overdreven, hier, in het land van mennonietenboerderijen en ietwat gereserveerde Yankee-mentaliteit. Maar het gezin Lyon kwam uit Napa Valley. Tja, dan wist je het wel.

Soms zag je Faith en een paar vriendinnen bij O’Rourke. Het kwam voor dat ze zich beklagden over hun nonchalante, onvolwassen, liegende en bedriegende vriendjes, die het uitmaakten met een sms’je en hun status op Facebook wijzigden. Als Faith dan iets meevoelends zei, reageerden die meiden steevast op bijna beschuldigende toon: ‘Jij hebt géén idee waarover we het hebben, Faith! Jij hebt Jérémy.’ Alleen al het noemen van zijn naam bracht een dromerige glimlach op haar gezicht en een zachte gloed in haar ogen. Zo nu en dan vertelde Faith aan wie het ook maar horen wilde dat ze altijd een man had willen hebben die even goed was als haar vader, en het zag er potverdrie naar uit dat ze die nog had gevonden ook! Zo jong als hij nog was, Jeremy was een uitstekende arts, en in de eerste maanden nadat hij zijn praktijk was gestart, klopten alle vrouwelijke stadsbewoners om ieder wissewasje bij hem

aan. Altijd glimlachend nam hij de tijd voor je, en de keer daarna wist hij nog wat je de voorlaatste keer had gezegd.

Drie maanden nadat Jeremy zijn klinische opleidingsperiode had beëindigd was hij, op een prachtige septemberdag toen de heuvels in een rode en gouden gloed stonden en het meer een fonkelende, zilveren glans had, voor Faith op de knieën gegaan en had haar een driekaraats diamanten verlovingsring gegeven. Uiteraard kregen we het in geuren en kleuren te horen, en het plannen begon. Faiths beide zussen zouden bruidsmeisjes zijn en die knappe Colleen O'Rourke hoofdbruidsmeisje. Die jongen van Cooper zou Jeremy's getuige zijn, mits hij vanuit Afghanistan naar huis mocht. Geweldig toch? Om een gedecoreerde oorlogsheld naast zijn oude footballmaat te zien staan? Zo heerlijk romantisch, zo mooi... Echt, alleen al de gedachte eraan bracht bij ons allemaal een glimlach op het gezicht.

Dus je kunt je onze verbijstering voorstellen op het moment dat die twee jonge mensen daar voor het altaar van de Trinity Lutheran stonden en dat Jeremy Lyon ineens uit de kast kwam.

Hoofdstuk 1

Drieënhalf jaar later

Faith Holland legde haar verrekijker neer, pakte haar klembord op en vinkte een hokje op haar lijstje af. Alleenwonend. Dat had Clive gezegd, en uit de achtergrondcheck was gebleken dat alleen zijn naam op het huurcontract stond. Een mens kon echter niet voorzichtig genoeg zijn. Ze nam een slok van haar energiedrankje en tikte met haar vingers tegen het stuur van de auto van haar flatgenoot.

Ooit zou zo'n scenario belachelijk zijn overgekomen. Maar gezien haar geschiedenis op romantisch gebied kon een beetje vooronderzoek geen kwaad. Daarmee bespaarde je tijd, gêne, boosheid en een gebroken hart. Stel dat die man homo was? Dat was haar niet alleen met Jeremy overkomen, maar ook met Rafael Santos en Fred Beeker. Eerlijk is eerlijk, Rafe had niet doorgehad dat Faith dacht dat ze dateten. Hij had gedacht dat ze alleen voor de gezelligheid met elkaar uitgingen. Vastbesloten om te blijven proberen had Faith later die maand een beetje onhandig geflirt met Fred, die verderop in de straat van haar en Liza, haar flatgenoot, woonde. Geschrokken was hij achteruitgedeinsd, waarna hij haar vriendelijk had uitgelegd dat ook hij op mannen viel. Overigens had ze hem aan Rafael gekoppeld, en sindsdien waren die twee onafscheidelijk. Dus was er tenminste voor iemand een 'nog lang en gelukkig' weggelegd.

Homoseksualiteit was niet het enige probleem. Brandon, die ze op een feestje had ontmoet, leek veelbelovend, tot zijn telefoon ging tijdens hun tweede date. 'Mijn dealer, ik moet even opnemen,' had hij monter gezegd. Toen Faith hem om opheldering had gevraagd – hij be-

doelde toch zeker geen drugsdealer? – had hij geantwoord: ‘Natuurlijk wel, wat anders?’ Hoogst verbaasd had hij Faith nijdig zien vertrekken.

Oké, de verrekijker was uit de tijd. Maar als ze bij Rafe een verrekijker had gebruikt, zou ze de beeldschone zijden draperieën om zijn ramen gezien hebben, plus de levensgrote ingelijste poster van Barbra Streisand. Als ze bij Brandon had gepost, zou ze misschien gezien hebben dat hij enge mannen in auto’s ontmoette, nadat ze een signaal met hun koplampen hadden gegeven.

Sinds haar verhuizing naar San Francisco had ze geprobeerd met nog twee kerels te daten. Een van hen geloofde niet in hygiëne. Ook zoiets waar ze misschien achter was gekomen als ze hem bespied had. De andere kerel was gewoon niet komen opdagen.

Vandaar al dat gespioneer.

Zuchtend wreef Faith in haar ogen. Als dit ook op niets uitliep, zou Clint voorlopig haar laatste poging zijn. Ze werd het echt een beetje zat. Laat naar bed, pijnlijke ogen door het turen door een verrekijker, maagpijn door een teveel aan cafeïne... Het was vermoeiend.

Maar misschien was Clint de moeite waard. Hij was hetero, werkte, had geen strafblad... een extreem zeldzaam soort dus in San Francisco. Wie weet zou dit een geinig verhaal op hun bruiloft kunnen worden. Ze kon zich bijna voorstellen dat Clint zei: ‘Hoe kon ik weten dat Faith precies op dat moment voor mijn huis geparkeerd stond en onder het genot van een energiedrankje een loopje met de wet aan het nemen was...’

Ze had Clint op het werk ontmoet toen ze opdracht had gekregen om een openbaar parkje in het Presidio te ontwerpen. Clint had een landschapsarchitectuurbureau. Ze hadden prettig samengewerkt. Hij was stipt, en zijn mensen handelden snel en nauwgezet. Bovendien was Clint dol op Blue, Faiths golden retriever. En wat was er nu aantrekkelijker dan een kerel die op zijn knieën gaat om zijn gezicht door je hond

te laten aflebben? Schijnbaar vond Blue hem ook aardig. Maar nu had Blue de neiging ieder levend wezen aardig te vinden. Hij was het type hond dat zelfs nog tegen de benen van een seriemoordenaar zou oprijden.

Het park was twee weken geleden officieel geopend, en direct na de ceremonie had Clint haar uitgevraagd. Ze had ja gezegd en was thuis aan haar onderzoek begonnen. Ouwe trouwe Google had geen melding gemaakt van een echtgenote (of echtgenoot). Er was een huwelijksdocument tussen ene Clinton Bundt uit Owens, Nebraska, maar dat was tien jaar oud, en haar Clint Bundt leek a) te jong om al tien jaar getrouwd te zijn, en kwam b) uit Seattle. Hij gebruikte zijn Facebookpagina praktisch alleen voor zijn werk en had slechts een enkel persoonlijk bericht gepost, waaronder: Was bij Oma in 19th Street; geweldige rösti! Maar de afgelopen zes maanden was er in geen enkele post melding gemaakt van een echtgeno(o)t(e).

Op date nummer één had Faith Fred en Rafael ingeschakeld om hem te beoordelen, want ze had zelf nu eenmaal geen homoantenne. Zij en Clint ontmoetten elkaar op een dinsdagavond voor een borrel. De mannen zaten ook in de bewuste kroeg. Alvorens aan hun tafel te gaan zitten, hadden ze eerst hun homovoelhorens uitgestoken. ‘Hetero’, had Rafael gesms’t, ondersteund door Fred die ‘hartstikke hetero’ gesms’t had.

Op date nummer twee (lunch/vrijdagmiddag) had Clint zich van zijn charmante, belangstellende kant laten zien, toen ze hem over haar familie vertelde en haar positie daarin als jongste van vier. Ze had hem over haar grootouders, Goggy en Pops, verteld en gezegd hoe erg ze haar vader miste. Clint had haar op zijn beurt over een ex-verloofde verteld. Ze had haar eigen geschiedenis op dat gebied wijselijk voor zich gehouden.

Op date nummer drie (uit eten/woensdag, onder het motto: laat hem maar even wachten en zien hoe het met zijn interesseniveau ge-

steld is) had Clint in een knus cafeetje bij de pier met haar afgesproken, en opnieuw had hij aan alle criteria voldaan: had de stoel voor haar aangeschoven, had haar zonder overdrijving gecompimenteerd. ‘Leuke jurk heb je aan,’ had hij gezegd. Dat had bij haar geen alarmbellen doen rinkelen, wat wel het geval zou zijn geweest als hij had gezegd: ‘Is dat een Badgley Mischka! Hemeltjelijef, ik ben gek op die twee!’ Hij had de rug van haar hand gestreeld en voortdurend steelse blikken op haar tieten geworpen, dus dat zat wel snor. Maar toen Clint had gevraagd of hij haar thuis mocht brengen, wat uiteraard codetaal was voor seks, had ze de boot afgehouden.

Hij had zijn ogen vernauwd tot spleetjes, alsof hij daarmee wilde zeggen haar uitdaging te aanvaarden. ‘Ik bel je. Ben je dit weekend vrij?’

Alweer voor een test geslaagd. Beschikbaar in het weekend. Faith had iets van vlindertjes gevoeld. Sinds haar achttiende was ze niet meer op een vierde date geweest. ‘Vrijdag heb ik niks, geloof ik,’ had ze gemompeld.

Ze stonden op de stoep op een taxi te wachten, terwijl toeristen – die in het verkooppraatje waren getrapt dat het eind augustus in San Francisco nog zomers zou zijn – de souvenirwinkels bestormden om sweatshirts te kopen. Clint leunde naar haar voorover om haar te kussen, en Faith liet hem zijn gang gaan. Een goede kus. Heel competent. Die kus had potentieel, vond ze. Er dook een taxi uit de befaamde mistroostige nevel op, en Clint gebaarde hem te stoppen.

Dus, zich voorbereidend op de vierde date, de date waarop ze waarschijnlijk eindelijk met een ander dan Jeremy naar bed zou gaan, stond ze geparkeerd voor zijn flat met de verrekijker gericht op zijn ramen. Zo te zien zat hij naar een sportwedstrijd te kijken.

Tijd om haar zus te bellen.

‘Hij kan ermee door,’ zei Faith, met de deur in huis vallend.

‘Lieverd, je hebt een probleem,’ zei Pru. ‘Stel je hart open, blabla... Jeremy was eeuwen geleden.’

‘Dit heeft niets met Jeremy te maken,’ zei Faith, het geringschattende gesnuif negerend. ‘Maar ik maak me wel een beetje zorgen om zijn naam. Clint Bundt. Zo bruusk. Als het nou Clint Eastwood was! Dat klinkt goed. Maar bij iemand anders, ik weet het niet. Clint en Faith. Faith en Clint. Faith Bundt.’ Het was zoveel minder aangenaam dan, laten we zeggen, Faith en Jeremy of Jeremy en Faith. Niet dat ze in het verleden was blijven hangen of zo...

‘Klinkt prima wat mij betreft,’ zei Pru.

‘Ja, kun jij makkelijk zeggen, jij heet Prudence Vanderbeek.’

‘Dus?’ vroeg Pru gemoedelijk met haar mond vol, zo hoorde Faith.

‘Clint en Faith Bundt. Het, eh... klinkt gewoon niet.’

‘Oké, dan maak je het toch uit met hem? Of daag hem voor het gerecht om hem tot naamsverandering te dwingen. Luister, ik moet ophangen. Je weet dat wij boeren met de kippen op stok gaan.’

‘Oké, geef de kinderen een knuffel van me,’ zei Faith. ‘Zeg Abby dat ik haar de link zal sturen naar de schoenen waarnaar ze gevraagd heeft. En zeg tegen Ned dat hij, volwassen of niet, nog steeds mijn konijntje is.’

‘Ned!’ brulde haar zus. ‘Faith zegt dat je nog steeds haar konijntje bent.’

‘Hoera,’ hoorde ze haar neef terugzeggen.

‘Moet gaan, lieverd,’ zei Pru. ‘Kom je trouwens nog naar huis voor de oogst?’

‘Denk het wel. Heb voorlopig geen tuinaanleg te doen.’ Ook al verdiende Faith een goed belegde boterham als landschapsarchitecte, het leeuwendeel van het werk werd op de computer uitgevoerd. Haar aanwezigheid was alleen vereist bij het laatste onderdeel van het project. Bovendien was de druivenpluk op Blue Heron een heel goede reden om naar huis te gaan.

‘Te gek!’ zei Pru. ‘Luister, kalm aan met die gast, geniet ervan, tot gauw, kusje.’

‘Kusje terug.’

Faith nam nog een slok van haar energiedrankje. Pru had gelijk. Haar oudste zus was tenslotte al drieëntwintig jaar gelukkig getrouwd. En wie anders zou haar over de liefde kunnen adviseren? Niet Honor, haar andere zus. Als je niet vanuit het ziekenhuis belde, verspilde je haar tijd. Jack was hun broer, dus op het gebied van de liefde nutteloos. Papa dan? Tja, papa rouwde nog steeds om mama, die negentien jaar geleden was overleden.

Ze werd weer overvallen door haar oude vertrouwde schuldgevoel.

‘Natuurlijk kan het,’ prentte Faith zichzelf in, in gedachten van onderwerp veranderend. ‘We kunnen heus wel weer verliefd worden.’

Beslist een betere optie dan Jeremy Lyon als haar eerste en enige liefde te hebben.

Een glimp van haar gezicht in de achteruitkijkspiegel opvangend zag ze die vage uitdrukking van verwarring en verdriet die ze altijd voelde als ze aan Jeremy dacht.

‘Stomme Levi,’ fluisterde ze. ‘Je kón gewoon je mond niet houden, hè?’

Twee dagen later begon Faith te denken dat Clint Bundt inderdaad de tien minuten waard was die ze had besteed aan het scheren van haar benen en de zes minuten die er nodig waren geweest om zich in de corrigerende microvezel tailleboxer te wurmen, die ze vorige maand tegen beter weten in hoopvol online had gekocht. Clint had een goede Thai uitgekozen met een karpervijver in de hal. Rode zijden wandtapijten zetten de ruimte in een stralend, oogstrelend licht. Ze gingen zitten in een, vond Faith, heel gezellige U-vormige box. Het was zo romantisch. Het eten was ook prima, om nog maar te zwijgen van de heerlijke Russian River-chardonnay.

Clints ogen dwaalden steeds af naar haar gleuf. ‘Het spijt me, maar je ziet eruit om op te eten,’ zei hij, grinnikend als een ondeugende jongen,

en Faith werd warm vanbinnen. ‘Je moet weten,’ vervolgde hij. ‘Vanaf het allereerste moment dat ik je zag, had ik het gevoel dat ik door de bliksem was getroffen.’

‘Echt waar? Wat lief!’ zei Faith, een slokje wijn nemend. Voor zover ze zich kon herinneren had ze smerige jeans en werklaarzen aan gehad. Bovendien was ze doorweekt geweest. Ze had in de stromende regen her en der wat planten verplaatst in een poging de wethouder gerust te stellen, die bezorgd was over de afvoer van overtollig water in het park. Uiteraard was dat helemaal niet nodig geweest. Kom op zeg. Ze was gecertificeerd landschapsarchitect!

‘Ik dacht even dat ik mijn tong had verloren,’ zei Clint nu. ‘Ik gedroeg me vast als een idioot.’ Hij keek haar schaapachtig aan, alsof hij daarmee wilde zeggen dat hij smoorverliefd was.

En dan te bedenken dat ze niet eens in de gaten had gehad dat hij... nou ja, wég van haar was. Maar zo ging dat, nietwaar? De liefde sloeg toe als je even niet keek, behalve dan voor de miljoenen die hun partner via een datingsite hadden gevonden. Maar oké, het klonk goed.

De ober bracht koffie, room en suiker en wilde hun borden meenemen. ‘Hebben jullie op de dessertkaart iets gezien wat je lekker lijkt?’ vroeg hij, naar hen glimlachend. Want echt, ze wáren een schattig stel.

‘Wat dacht je van de mango crème brûlée?’ vroeg Clint. ‘Ik weet alleen niet of ik het overleef als ik je die zie eten, maar wat een manier om dood te gaan!’

Gossiemijs! Een beving van zes komma acht op de schaal van Richter. ‘De crème brûlée klinkt heerlijk,’ zei Faith, en de ober maakte zich snel uit de voeten.

Clint schoof een beetje naar haar op en sloeg een arm om haar schouders. ‘Je ziet er schitterend uit in die jurk,’ mompelde hij, haar halslijn met zijn wijsvinger volgend. ‘Is er een kansje dat ik hem later bij je uit mag doen?’ Hij drukte een kusje in haar nek.

O, smelt! Nog een kus. ‘Die kans neemt toe,’ antwoordde ze ademloos.

‘Ik vind je echt heel leuk, Faith,’ fluisterde hij, haar oor besnuffelend, wat die hele kant van haar lichaam onder stroom zette.

‘Insgelijks,’ zei ze, hem in zijn mooie bruine ogen kijkend. Zijn vinger gleed verder omlaag, en ze voelde haar huid warmer worden, vlekkerig ongetwijfeld, de vloek van de roodharige. Nou ja, pech. Ze draaide zich naar hem toe en kustte hem op de lippen, een zachte, langgerekte kus.

‘Sorry voor deze onderbreking, tortelduifjes,’ zei de ober. ‘Let maar niet op mij.’ Met een veelbetekenende glimlach zette hij het dessert op tafel neer.

‘Dit!’

De uitbarsting deed alle drie opveren. Clints elleboog stootte haar glas om en de wijn vloeide op het tafelkleedje uit.

‘Shit!’ zei Clint, van haar vandaan schuivend.

‘Geeft niet,’ zei Faith. ‘Overkomt mij ook zo vaak.’

Maar Clint keek niet naar de wijn.

Er stond een vrouw voor hun box die een in haar handen bungelend, beeldschoon jongetje naar Faith uitstak. ‘Dit hier negeert hij vanwege jou, hoer!’

Faith keek over haar schouder om te zien wie de hoer was, maar er bevond zich alleen een muur achter haar. Ze keek weer naar de vrouw, die van haar leeftijd was en heel knap. Blond haar en rode wangen van woede. ‘Heb je het... tegen mij?’ vroeg ze.

‘Ja, ik heb het tegen jou, hoer! Dit mist hij als hij met jou aan de boemel is. Onze zoon! Ons kind!’ Demonstratief zwaaide ze de peuter heen en weer.

‘Hé, schud dat kind niet zo!’ zei Faith.

‘Praat niet tegen me, hoer!’

‘Mammie, zet me neer!’ commandeerde de peuter.

De vrouw gehoorzaamde, waarna ze haar handen met kracht op haar smalle heupen zette. De ober ving Faiths blik op en trok een gezicht. Hij was waarschijnlijk gay, en dus haar bondgenoot.

Faiths mond viel open. ‘Maar ik wist niet... Clint, je bent toch niet getrouwd, hè?’

Clint hield zijn handen omhoog, als in: ‘ik-geef-me-over’. ‘Niet boos worden, schat,’ zei hij tegen de vrouw. ‘Ze is gewoon een collega –’

‘Potverdomme, je bént getrouwd!’ barstte Faith uit. ‘Waar komen jullie vandaan? Uit Nebraska?’

‘Ja, hoer!’

‘Clint!’ gilde Faith. ‘Jij, gore...’ Ze bedacht ineens dat er een kind bij was. Haar ernstig aankijkend stak de peuter zijn vinger in de crème brûlée, schepte er wat uit en stak hem in zijn mond.

‘Het spijt me vreselijk,’ zei Faith tegen Mrs. Clint Bundt. Eén voordeel: ze zou nu tenminste niet opgezadeld worden met die naam.

Het kind spuugde het dessert uit en stak zijn handje uit naar de suikerzakjes.

‘Maar ik wist niet –’

‘Houd je kop, hoer. Hoe durf je mijn man te versieren! Hoe durf je!’

‘Wat? Ik versier helemaal niemand, oké?’ zei Faith, behoorlijk geschokt om het feit dat dit gesprek zich afspeelde in aanwezigheid van de peuter, die er als een hobbitbaby uitzag. Het was ook zo’n koddig gezicht hoe hij de suiker uit een suikerzakje aan het oplikken was.

‘Je bent een slet, hoer.’

‘O ja?’ zei Faith effen. ‘Feit is dat je mán degene was die...’ Ze dacht weer aan het kind. ‘Vraag maar aan de ober. Toch?’ Ja, ja, een beetje bevestiging krijgen van de sympathieke ober.

‘Eh... Wie betaalt er vanavond?’ vroeg die.

Hm. Zoveel hielden homo’s nu ook weer niet van haar.

‘Het was een zakendiner,’ bracht Clint in. ‘Ik verwachtte totaal niet dat zij op de versiertoeer was. Ik wist me geen raad. Kom, laten we naar huis gaan, schat.’

‘En met “huis” bedoel je zeker niet je vrijgezellenhok in Noe Valley, hè?’ vroeg Faith pissig.

Clint negeerde haar. ‘Hi, Finn, hoe gaat het ermee, manneke?’ Hij kroelde het haar van zijn kind, stond vervolgens op en wierp haar waardig een berouwvolle blik toe. ‘Het spijt me, Faith,’ zei hij ernstig. ‘Ik ben een gelukkig getrouwd man en heb een prachtgezin. Ik vrees dat we niet meer kunnen samenwerken.’

‘Geen probleem,’ zei ze ijzig.

‘Steek dat maar in je zak, hoer,’ zei Clints echtgenote. ‘Dat krijg je ervan als je mijn gezin uit elkaar probeert te drijven!’ Ze zette haar handen weer op haar heupen en draaide een been naar buiten, waarmee ze de zogenaamde ‘Angelina Jolie heupdraai’-pose aannam.

‘Dag, hoer,’ zei het ventje, dat nog een suikerzakje openscheurde.

‘Dag,’ zei ze. Hij was echt koddig.

‘Praat niet tegen mijn kind!’ zei Mrs. Bundt. ‘Ik wil niet dat je met je smerige hoerenbek tegen mijn zoon praat.’

‘Hypocriet,’ mompelde ze.

Clint tilde het jongetje op, dat nog net een paar extra suikerzakjes wist te snaaien.

‘Als ik je ooit nog eens in de buurt van mijn man zie, zul je het berouwen, hoer,’ siste Mrs. Bundt.

‘Ik ben geen hoer, oké?’ snauwde Faith.

‘Dat ben je wel!’ zei zijn vrouw, haar middelvinger naar haar opstekend. Daarop keerden de Bundts haar de rug toe en vertrokken.

‘Niet waar!’ riep Faith. ‘Ik ben al drie jaar met niemand meer naar bed geweest, oké? Ik ben geen hoer!’

Het ventje zwaaide vrolijk over zijn vaders schouder, en Faith wuifde kort naar hem terug.

De Bundts waren vertrokken. Faith pakte haar glas water op en dronk het leeg, waarna ze het glas tegen haar warme wang aan hield. Haar hart ging als een bezetene tekeer, en ze was misselijk.

‘Drie jaar niet meer?’ vroeg een van de gasten.

De ober reikte haar de rekening aan. ‘Ik kom het wel halen zodra u

klaar bent,' zei hij. Fijn, tot overmaat van ramp draaide ze ook nog eens voor de rekening van het etentje op.

'Ik zou je een veel grotere fooi gegeven hebben als je me had gesteund,' zei ze tegen hem, in haar tas naar haar portemonnee zoekend.

'Die jurk staat u echt geweldig,' zei hij.

'Te laat.'

Faith betaalde de rekening (bedankt, Clint, voor het bestellen van een fles wijn van vijfenzeventig dollar) en vertrok. De lucht was vochtig en koud, maar ze besloot lopend naar huis te gaan. Haar flat was niet ver, zelfs te doen op hoge hakken. Bovendien waren de straten van San Francisco niets vergeleken met de steile heuvels van thuis. Ze beschouwde het maar als een stukje cardiotraining. De work-out van een pismijdige vrouw... De Stampvoetdans van de Deugdzame en Afgewezene... Het was lawaaierig op de werf; de zeemeeuwen krijsten, uit ieder café en restaurant blèrde muziek en een dozijn vreemde talen stuiterden om haar heen.

Thuis zou je alleen het getjirp van late krekels horen en de roep van de uilenfamilie die in de oude esdoorn huisde aan de rand van de begraafplaats. De lucht zou bezwangerd zijn van de zoete geur van druiven, vermengd met een zweem houtrook vanwege de al killere avonden. Vanuit haar oude slaapkamerraam zou ze helemaal naar Keuka kunnen kijken. Ze had in haar kindertijd in de bossen en velden gespeeld, de frisse lucht van West New York ingeademd en in gletsjermereen gezwommen. Haar liefde voor de vrije natuur was de belangrijkste reden dat ze landschapsarchitect was geworden. Ze wilde de mensen, die steeds meer tijd binnenshuis doorbrachten, ermee verleiden eropuit te gaan zodat ze meer van de natuur zouden gaan genieten.

Misschien was het moment aangebroken dat ze serieus moest nadenken over een terugkeer naar huis. Dat was immers altijd de bedoeling geweest: in Manningsport gaan wonen, een gezin stichten en in de buurt van haar vader, broer en zussen zijn.

Clint Bundt. Getrouwd en een kind. Wat een eikel! Nou ja. Ze zou gauw thuis zijn bij haar hond. Liza was waarschijnlijk uit met haar kerel, die ze steevast kanjer Mike noemde, dus kon Faith naar Real Housewives kijken en een beker ijs leeg lepelen.

Waarom was het toch zo moeilijk om de ware Jakob te vinden? Zo kieskeurig was ze niet, vond ze. Ze wilde gewoon een ongetrouwde hetero die niet onsympathiek, immoreel of te klein was. Iemand die naar haar keek, zoals... nou ja, zoals Jeremy dat had gedaan. Zijn donkere ogen, die haar vertelden dat zij het beste was wat hem was overkomen, en die altijd een glimlach in hun diepten hadden. Geen moment had ze eraan getwijfeld dat hij haar met hart en ziel had liefgehad.

Haar telefoon rinkelde, en ze viste hem uit haar tas. Honor... 'Hi,' zei ze. Er ging een vaag alarmerende scheut door haar heen, wat altijd gebeurde als haar zus belde. 'Hoe gaat het?'

'Heb je onlangs nog met papa gesproken?' vroeg haar zus.

'Eh... ja. We praten bijna dagelijks met elkaar.'

'Dan neem ik aan dat je al over Lorena hebt gehoord?'

Faith draaide zich half om om een botsing te vermijden met een coole kerel in een Derek Jeter-T-shirt. 'Ik ben ook fan van de Yankees,' zei ze glimlachend tegen hem.

Fronsend pakte hij de hand van de vrouw naast hem, die er geïrriteerd uitzag. Boodschap ontvangen, kerel... Tjongejonge, ik probeerde alleen maar vriendelijk te zijn.

'Wie is Lorena?' vroeg ze aan haar zus.

Honor zuchtte. 'Faith, wil je alsjeblieft thuiskomen voordat papa gaat trouwen.'